

L'EDU I JO

UN BON DIA EM TRUCA... per explicar-me que va començar a escriure unes pàgines fa anys i ara hi vol donar la darrera empenta. Però la sorpresa ve quan m'explica el fil conductor del llibre i em segueix convidant a participar en aquest viatge de la seva vida.

La resposta a l'Edu havia de ser un sí rotund. En el mateix moment em vaig sentir amb una sensació de compromís i amb el repte d'estar a l'altura d'una persona amb una manera d'escriure i una fluïdesa que ens enganxa a tots.

Ens recordo fent cordada en les seves primeres escalades a la nord de Montserrat. Ell tenia alguns noms de grans clàssiques a la ment i quan les realitzava et feia viure la mateixa il·lusió d'haver fet realitat un altre somni. Amb el pas dels anys el va atraure crear noves línies repartides per racons oblidats de Catalunya cercant l'aventura i la descoberta que varen viure els pioners de l'escalada. Amb l'enyorança d'aquells temps en què tot estava per fer i la seva generositat ens ha anat deixant tot un seguit de joies per gaudir-les amb la mateixa intensitat i passió que ell ha posat en cada metre ascendit.

Compartir és un fet intrínsec en ell. En aquest llibre viatja en el temps a través d'uns companys i amics amb els quals ha recorregut una bona part de la seva vida. Tinc molt fresc en la memòria el dia que em va dir que marxava al Nanga Parbat. «Té només 25 anys» —vaig pensar al primer moment—, però llavors aquell jovenet ja havia recorregut el Pirineu, començant de jove al Centre Excursionista dels Hostalets, del qual el seu pare era president. Posteriorment, i sempre amb els seus amics de cordada, va anar agafant experiència en ascensions als Alps i els Andes. L'equip

humà era el millor d'aquell moment: en Joan I himalaista; en Quim i en Toni, dos companys de corda dels d'«antes», i, per completar l'equip, en Jordi, un paio molt autèntic.

Cuiner de professió, després d'anys de formació amb diferents mestres va fer un pas més i va obrir el seu propi negoci juntament amb la Dolors als peus del Montseny. Cassoles, guisats i caps de setmana de cara als fogons mentre la majoria de companys érem de cara a la paret. Els dimarts eren sagrats: si trobava algú per coincidir bé i si no sempre hi havia lloc per alguna sortida d'esquí de muntanya o anar a explorar nous projectes.

Les parets del menjador del restaurant podrien haver sigut les de qual-sevol refugi de muntanya: fotos i més fotos d'amics. Em sembla que allí hi érem tots. Amb la seva modèstia i cura no és volia descuidar ningú; si faltava una foto la buscava o la demanava per penjar-la ràpidament.

Amb l'Edu, des del primer dia vam tenir una connexió més enllà de l'escalada i va sorgir una bona amistat. Sopars, trobades, caps d'any i concerts han tramut una relació molt fàcil i còmoda. De vegades ens limiten parlar de muntanya —sobretot les dones— per no fer la conversa massa monotemàtica.

Hi ha un fet curiós en les vies que ha obert: els noms i la intenció. *Petit Princep, Xènia, Violeta...* N'hi ha moltes de dedicades. I puc dir, després d'haver-ne compartit diverses, que el motor de l'obertura va més enllà de l'escalada. Ho puc confirmar: és com si perseguís aquell somni més adolescent, perquè durant els atacs hi ha certa bogeria que el farà esclau de la seva fixació fins al cim. Sentirà deliri durant dies i patirà insomni a la nit resseguint els possibles punts febles en aquella paret que el tindrà atrapat més enllà del cim.

Després de tanta energia moguda és quan comença el descens i apareixen unes lletres mig lligades que seran llibres de veritat. Ell no omple pàgines per engruixir el relat. Ell parla des de dins, despulla emocions i ens fa vibrar per sentir-nos vius.

És aquest el perquè de tot plegat.